

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Jany Kubenové, v právní věci žalobce **B. K.**, proti žalované **Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka**, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna, o zajištění za účelem správního vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí č.j. CPR-10170/ČJ-2011-004025-ZZC ze dne 30.9.2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30.9.2011 č.j. CPR-10170/ČJ-2011-004025-ZZC žalovaná jako správní orgán věcně příslušný podle § 163 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění změn a doplnění (dále v textu zákon o pobytu cizinců) rozhodla podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění z území členských států Evropské unie a dobu trvání zajištění podle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovila na 90 dní, shodnou s dobou vykonatelnosti. Při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění žalovaná vycházela z toho, že dne 30.9.2011 cizinec v Příjímacím středisku cizinců Zastávka učinil opětovně prohlášení o úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany a předložil cestovní doklad platný do 18.3.2009. Šetřením k jeho osobě žalovaná zjistila, že dne 27.8.2011 bylo vydáno Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Hl.m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha, rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu tří

let, č.j. KRPA-52586/ČJ-2011-01022, které nabylo právní moci dne 2.9.2011. Na základě tohoto skutkového stavu žalovaná dospěla k závěru, že je dostatečně důvodný závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť mírnější donucovací opatření by byla neúčinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující bez záruky, že by cizinec z území ČR vycestoval. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo neúčelné. Žalovaná dále zjistila, že již v roce 2004 požádal cizinec o udělení mezinárodní ochrany a řízení zahájené 5.8.2004 bylo pravomocně ukončeno dne 12.8.2004. S ohledem na to, že cizinec vlastní cestovní doklad doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů a běží ode dne vykonatelnosti rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu v níž namítal porušení čl. 18 odst. 1 tzv. procedurální směrnice (směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1.12.2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka), podle kterého „členské státy nezajistí osobu pouze z toho důvodu, že se jedná o žadatele o azyl“, které spatřuje v tom, že byl zajištěn v době, kdy byl držitelem platného výjezdního příkazu a tento den byl zároveň posledním dnem, kdy byl jeho pobyt na území České republiky oprávněný. Dále, jak vyplývá z výše uvedeného čl. 18 odst. 1 procedurální směrnice, členské státy nezajistí osobu pouze z tohoto důvodu, že se jedná o žadatele o azyl. V jeho případě ale došlo ke zbavení osobní svobody v přímé souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu a „pouze z toho(to) důvodu“. Pokud by se dne 30.9.2011 do přijímacího střediska nedostavil a neučinil prohlášení o mezinárodní ochraně, žalovaný (resp. Policie jako taková) by na základě zákona o pobytu cizinců neměla žádnou pravomoc ho zajistit a umístit do zařízení pro zajištění cizinců. Kdyby byl ve stejný okamžik žalovaným zadržen (např. za účelem pobytové kontroly) jinde, ke zbavení jeho osobní svobody by nemohlo dojít, protože jeho pobyt v ČR by byl oprávněný až do vypršení platnosti výjezdního příkazu. Z uvedeného dovozuje, že jediným rozhodným důvodem pro zajištění se tak stává skutečnost, že požádal o mezinárodní ochranu a konstatuje, že k zajištění došlo „pouze z toho důvodu, že se jedná o žadatele o azyl“ a zajištění považuje za neslučitelné s čl. 18 odst. 1 procedurální směrnice. Navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že vycházela při rozhodování o zajištění ze skutkových zjištění, kdy mimo jiné zjistila, že cizinec je veden v evidenci nežádoucích osob od 03.08.2004 do 27.08.2007, dále, že dne 27.08.2011 bylo žalobci vydáno Policií České republiky, Krajské ředitelství Hl. m Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort dle úst. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 z. č. 326/1999 Sb., rozhodnutí o správním vyhoštění vedené pod č.j. KRPA-52586/ČJ-2011-000022 na území ČR na dobu 3 roku. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 02.09.2011 a že žalobce již jedenkrát žádal o udělení mezinárodní ochrany a řízení bylo ukončeno zamítnutím kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem s nabytím právní moci dne 27.10.1995 (poznámka soudu, správně je 2005). Pokud se týká námítky, že žalobce je zajištěn v důsledku žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaná uvádí, že zajištění cizince podle § 124a zákona o pobytu cizinců není podmíněno nelegálním pobytem na území České republiky, ale cizinec byl zajištěn proto, že dne 30.9.2011 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a o jeho vyhoštění již bylo rozhodnuto rozhodnutím o správním vyhoštění Police České republiky, Krajské ředitelství Hl. m Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort dle úst. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 z. č. 326/1999 Sb., vedené pod č.j. KRPA-52586/ČJ-

2011-000022, které nabylo právní moci dne 02.09.2011. Navíc žalobce v minulosti již jednou neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu. Z uvedeného žalovaný důvodně usuzuje, že svým novým prohlášením o mezinárodní ochranu chtěl žalobce oddálit výkon pravomocného správního vyhoštění a pouze si zlegalizovat další pobyt na území České republiky. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu žalobce zamítl.

Žalobce skutkově zjištění v rozhodnutí uvedená nezpochybnil, a proto soud vycházel při rozhodování i ze skutkových zjištění v řízení o správním vyhoštění, které skončilo rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 27.8.2011, které je součástí správního spisu. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že dne 19.8.2011 byl žalobce zajištěn, neboť při kontrole pobytového režimu cizinců nebyl schopen prokázat svoji totožnost cestovním dokladem ani jiným dokladem opravňujícím ho k pobytu na území ČR podle § 27 odst. 1 písm. d) a posléze § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., zákona o policii. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. V tomto řízení policejní orgán zjistil, že v minulosti bylo vedeno správní řízení za účelem správního vyhoštění pod č.j. SCPP-185/UL-OPK-CV-SV-03-2004 a rozhodnuto dne 27.7.2004. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 3.8.2004 a bylo uděleno správní vyhoštění na dobu tří let do 27.7.2007 a stanovena doba 15 dnů k vycestování z území ČR. Ve správním řízení za účelem správního vyhoštění žalobce do protokolu dne 19.8.2011 uvedl, že přicestoval do ČR v roce 1999 na jeden měsíc a po uplynutí této doby nevycestoval, když mu bylo přislíbeno prodloužení pobytu, což se nestalo. Nadále vědomě na území ČR neoprávněně pobýval, aniž si sám pobyt zlegalizoval až do 26.7.2004, kdy byl zajištěn bez cestovního dokladu, bez víza, či bez platného oprávnění k pobytu, proto bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Následně dne 5.8.2004 bylo zahájeno řízení o azylu, které bylo ukončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dne 27.10.2005 a výjezdní příkaz byl platný od 21.11.2005 do 19.1.2006. Od 20.1.2006 do 19.8.2011 pobýval na území ČR neoprávněně, čehož si byl vědom. Lhůta k vycestování byla stanovena v délce 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí (2.9.2011) a jako dostačující proto, že cizinec neměl platný cestovní pas, který si musí prodloužit na zastupitelském úřadě, a má dostatek finančních prostředků na vycestování bez překážek vycestování do země státního občanství.

Dle § 124a z.č. 326/1999 Sb., je policie oprávněná za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7, z.č. 326/1999 Sb.

Jak vyplývá z citovaného zákonného ustanovení, oprávnění k zajištění má policejní orgán pouze v případě, že dojde ke splnění dvou podmínek a to: učinění prohlášení o mezinárodní ochraně nebo žádost o mezinárodní ochranu a existující pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Podmínka legality pobytu na území ČR není v tomto zákonném ustanovení zakotvena, tudíž spatřovat nezákonnost rozhodnutí v tom, že byl žalobce zajištěn v den, kdy byl jeho pobyt na území ČR oprávněný je nedůvodná. Vzhledem k tomu, že k zajištění podle § 124a musí dojít po splnění obou podmínek, nedošlo k zajištění žalobce pouze z toho důvodu, že se stal žadatelem o azyl. Jak soud zjistil z pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění vydaným dne 27.8.2011 č.j. KRPA-52586/ČJ-2011-000022, které nabylo právní moci dne 2.9.2011 žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, bez víza a s cestovním dokladem od roku 1999, s již neplatným cestovním dokladem od roku 2009. Správní vyhoštění udělené rozhodnutím ze dne 27.7.2004, které

nabylo právní moci dne 3.8.2004 bylo vydáno po několikaletém neoprávněném pobytu na území ČR. Po podání žádosti o azyl 5.8.2004, o níž bylo řízení pravomocně ukončeno dne 27.10.2005 a následně vydán výjezdní příkaz s platností od 21.1.2005 do 19.1.2006, pokračoval neoprávněný pobyt žalobce na území ČR od 20.1.2006 do 19.8.2011. Podle tohoto rozhodnutí o správním vyhoštění měl cizinec vycestovat do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tj. od 2.9.2011. Namísto vycestování zvolil podání další žádosti o mezinárodní ochranu dne 30.9.2011. Ze shora uvedeného je dostatečně zjištěno a prokázáno, že zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění je oprávněné a v souladu se zákonem, neboť předtím pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval a pokračoval v neoprávněném několikaletém pobytu na území ČR až do 19.8.2011. Podle soudu je namístě cizince nerespektujícího zákony České republiky zajistit za účelem jeho správního vyhoštění. Napadené rozhodnutí žalovaná vydala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a o naplnění podmínek v jeho ust. § 124a nemá soud pochyb.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšná žalovaná náklady řízení neuplatnila, a ani v souvislosti s tímto řízením nevynaložila vyšší náklady, než vyplývající z její běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 31. října 2011

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu